

Тази е приспителна пѣсенъ; — (като вижда, че на *Луция* са спи.) О, убийственна дрѣмка! туряшь ли куршумения си жезлъ върхъ очитѣ на момчето ми, което ми свири? — Кротко момче, лека ти нощъ; нѣма да ти бѣдѣ лошъ да та събуждамъ. Ако клюмашъ, ще хчюпишъ лирата си; — ще я зема отъ тебе. Лека нощъ, добро момче, лека нощъ — я чакай да видѣж, чакай да видѣж, не е ли подгнѣжтъ листа дѣто оставихъ да четж? Ето го, мислѣж? (*сѣди.*)

Влиза духа на ЦЕЗАРА.

Какъ злѣ гори тая свѣщъ! — Ха! кой иде тука? Да не е слабостъта на очитѣ ми, която дава образъ на това ужасно явление? Иде къмъ мене. — Що си ти? Да не си нѣкой богъ, или нѣкой ангелъ, или нѣкой дяволъ, който правишъ кръвта ми да ся смръзва и космитѣ ми да настрѣхвать? Кажи ми кой си ти?

Духа. Злия твой духъ, Бруте.

Брутъ. Защо идешъ?

Духа. Да ти кажѣж, че ще ма видишъ при Филипи.

Брутъ. Добрѣ, тогава пакъ ще та видѣж.

Духа. Есть, при Филипи.

(*Духътъ изчезва.*)

Брутъ. И тъй, азъ ще тя видѣж пакъ при Филипи. — Сега, като пододохъ на себе си, ти изчезвашъ. Злий душе, желалъ бихъ още да поговорѣж съ тебе. — Момче! Луције! — Варо! — Е, ставайте! — Клавдие!

Луций. Жицитѣ, господарю, сж разгласени.

Брутъ. Мисли, че е още на лирата си. — Луције, стани!

Луций. Господарю?

Брутъ. Сънуваше ли, Луције, че извика толкозъ?

Луций. Господарю, не помнѣж да съмъ извикалъ.

Брутъ. Ти извика. Видѣ ли нѣщо?

Луций. Нищо, господарю.